

Femke Woltering

Controleren en loslaten

Achteloos, bijna verstopt liggen twee grote keien van bleek brooddeeg onder aan de trap naar een volgende verdieping. Gelige orgaanvormen bedekt met kleine uitstulpingen die door een kracht van binnenuit door de huid breken. Vandaar dat ik aan het rijzen van deeg moet denken. Het ritme van bobbeltjes op een rij geeft de vorm ruggengraat en doet haar bonzen als een groot hart. Ook de contouren versterken die associatie. Ze zijn zeker niet de belangrijkste of indrukwekkendste werken die Femke Woltering in het kader van de tentoonstellingsreeks *Witte Olifanten* in de watertoren in Stadskanaal laat zien, maar wel degene die het eerst bij me opkomen, als ik de dag na mijn bezoek aan de tentoonstelling terugdenk. Waarschijnlijk omdat ze zo onduidelijk zijn, een geheim in zich dragen, van krachten binnenin. Daarmee komen we onmiddellijk tot de kern van waar het haar om gaat: "Een beeld is pas geslaagd als het aan de controle voorbij gaat en reageert op de omgeving en tijd ..."

AFGESTUDEERD
-2014-

DOOR TEJA VAN HOFTEN

Femke Woltering, *Zonder titel*, 2016; klei; h. 22 x 34 x 28 cm en h. 18 x 35 x 28 cm. Foto Siebe Hansma

Femke Woltering (Eindhoven, 1987) wil niet alleen manipuleren, maar juist samenwerken, zowel met haar lichaam als met het materiaal klei. Experimenteren tot ze er uiteindelijk bepaalde vormen voor en in vindt. Een dialoog aan gaan, kijken naar wat er gebeurt en waar het materiaal heen wil. Het karakter van de klei inzetten. Deze manier van werken leidt tot de

vraag waar het intuïtief gevonden beeld vandaan komt. Maar ook in hoeverre controle bestaat. "In hoeverre bepalen chemische processen in ons lichaam hoe wij ons voelen en dus hoe we handelen? In hoeverre bepaalt de cultuur van een bepaald land of de tijd waarin we leven welke keuzes we maken?" Woltering zoekt naar onconventionele oplossingen dicht bij het oorspronkelijke zijn. Zo volgde ze het Paleodiet (www.paleodiet.nl) van de jager en verzamelaar, nieuwsgierig naar wat dit in haar lichaam zou doen en hoe het haar als maker zou beïnvloeden en daarmee uiteindelijk ook haar beelden.

DE ACADEMIE EN ERNA

Noodgedwongen – een atelier en woonruimte in de Randstad zijn onbetaalbaar – kiezen jonge kunstenaars steeds vaker voor een nomadisch bestaan, zwerfend van site specific projecten naar artist in residences. Maar keramiek vereist juist een vestiging. Daar komt de outillage bij kijken: oven, krachtstroom en een eventuele aparte gipsruimte. Wat dat betreft is de academietijd een soort Utopia, alles is voorhanden en er gebeurt constant heel veel om je

heen. Je leert ook van wat anderen doen en klei- en glazuurproefjes kunnen altijd wel meegestookt worden, waardoor je snel verder kunt met je onderzoek. Alles gaat heel vloeiend in elkaar over. Tekenend voor haar vindingrijkheid weet Femke Woltering in de toch relatief korte tijd van twee jaar na de academie (Gerrit Rietveld in Amsterdam), weer alles op de rit te hebben. Ze deelt haar atelier en woont in een busje om de kosten laag

Femke Woltering, *Zonder titel*, 2016; tijdelijk atelier. Foto teja van hof ten

Femke Woltering, *Dialogo*, 2016; klei, papierpulp, vlasvezel, molochite; h. 150 x 60 x 200 cm. Foto Siebe Hansma

Femke Woltering, *Dynamic viscosity*, 2014; klei, papierpulp, vlasvezel, molochite, hout; h. 150 x 145 x 75 cm (incl. tafel). Foto teja van hofen

en haar vrijheid groot te houden. Ter plaatse aan de slag met het materiaal dat daar voorhanden is, ziet ze als een uitdaging en van daaruit ontstond, op uitnodiging van *Witte Olifanten*, het idee om op de derde verdieping een tijdelijk atelier in te richten. Een ragfijn werkje uit heel dunne plaatjes klei staat op haar werktafel. In een hoek bevolken groeiende staketsels de ruimte. Klei van een steenfabriek uit de buurt. Het hoeft maar drie maanden te overleven. Onbekommerd om de scheuren, verbaast zij zich over de mooie kleurverschillen tijdens de verschillende fases in het droogproces. Hoewel haar liefde voor de keramiek zeker blijvend is, zijn de zware en tegelijkertijd kwetsbare keramische beelden ook een ballast voor haar en ervaart ze het loslaten van de noodzaak het werk te moeten stoken als heel bevrijdend. Een verdieping lager staat veel werk dat op de academie is ontstaan, maar dat nu onder invloed van de toch wel heel speciale ruimte, veelal in een andere opstelling wordt getoond. De krimpplaten, waarop het werk gemaakt en gestookt is (om te voorkomen dat zware delen die door dunne stukken verbonden zijn tijdens het drogen en stoken van elkaar losscheuren), worden erna vaak een beeldend onderdeel van het werk, een plein waar iets gebeurt, ontmoetingen

plaats hebben, een groep vormen. Waarom doet die niet mee? Wat is hier aan de hand? De werken dagen mij uit tot psychologiseren, maar Femke Woltering vertelt mij dat het om moleculen en ongreepbare processen in het lichaam gaat, celstructuren, stofwisseling en evolutie. Een ander beeld wordt door schragen van de grond getild. De schragen werken als sokkel en isoleren het beeld van de ruimte. Het ritme van alle schuine verticale bewegingen wordt voortgezet

in de klei, maar tegelijkertijd is er geen groter contrast denkbaar tussen de machinaal vervaardigde strakke houten latten en de organische woekeringen van klei. Controleren en loslaten.

Witte Olifanten IV. Watertoren van Stadskanaal, Ceresstraat 2, NL-9502 EA Stadskanaal. Open: dinsdag t/m vrijdag 13.00-17.00 uur, 1e zondag van de maand 14.00-17.00 uur. Tot en met 30 september 2016. www.femkewoltering.com | www.witteolifantenstadskanaal.nl | www.streekhistorischcentrum.nl

Femke Woltering, *Zonder titel*, 2016; tijdelijk atelier. Foto Siebe Hansma